

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 49/06-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. februára 2006 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. Š., bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. R. B., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 770/96 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. februára 2006 doručená sťažnosť Ing. J. Š., bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. R. B., K., ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 770/96.

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ si v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 20 C 770/96 žalobou podanou 11. februára 1996 uplatňoval proti žalovaným v I. – III. rade nárok na vydanie hnuteľných vecí a nárok na zaplatenie 241 557 Sk s príslušenstvom. Okresný súd v predmetnej veci rozhodol rozsudkom č. k. 20 C 770/96-193 zo 4. októbra 2004 tak, že žalovanej v III. rade uložil vydať sťažovateľovi hnuteľné veci a nárok na zaplatenie 241 557 Sk s príslušenstvom proti žalovaným v I. a II. rade vylúčil okresný súd na samostatné konanie (ktorého spisovú značku sťažovateľ v sťažnosti neuviedol). Odvolanie žalovanej v III. rade proti predmetnému rozsudku Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) odmietol uznesením č. k. 3 Co 28/05-200 z 30. júna 2005. Podľa sťažovateľa *„konanie na okresnom súde je poznačené viacerými bezdôvodnými prietahmi“*.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uviedol: *„Medzi jednotlivými pojednávaniami nariadenými okresným súdom vo veci vznikli bezdôvodné prietahy, napríklad časové odstupy medzi pojednávaniami v dňoch 10. 6. 2002 – 17. 12. 2002, 19. 6. 2003 – 30. 3. 2004. Rovnako ako aj konanie pred a po uvedených obdobiach je podľa názoru poznamenané nečinnosťou okresného súdu.“*

Okresný súd 4. 10. 2004 vylúčil nárok sťažovateľa o zaplatenie 241 557 Sk s príslušenstvom na samostatné konanie. Od uvedeného dátumu okresný súd nerealizoval žiaden úkon okrem toho, že vec bola predložená Krajskému súdu v Košiciach v dôsledku odvolania žalovanej 3.“

Sťažovateľ navrhoval, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa článku 48 odsek 2 Ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 20 C 770/96, porušené bolo.“

2. Okresnému súdu Košice I prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 770/96 konal bez zbytočných prietahov.

3. Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 80 000 Sk, ktoré mu je povinný zaplatiť Okresný súd Košice I do 2 mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice I je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 5 302 Sk (slovom: päťtisíc tristo dva slovenských korún) do 2 mesiacov od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého

návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (*mutatis mutandis* I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 770/96.

Podľa zistenia ústavného súdu rozhodol okresný súd v namietanom konaní rozsudkom zo 4. októbra 2004, ktorým vyhovel žalobe sťažovateľa v časti, ktorou sa domáhal vydania hnutel'ných vecí, a časť žalobného nároku na zaplatenie 241 557 Sk s príslušenstvom vylúčil okresný súd na žiadosť sťažovateľa na samostatné konanie. Odvolanie žalovanej v III. rade proti predmetnému rozsudku okresného súdu bolo uznesením krajského súdu č. k. 3 Co 28/05-200 z 30. júna 2005 odmietnuté, namietaný rozsudok okresného súdu zo 4. októbra 2004 nadobudol právoplatnosť 14. decembra 2004.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 34/99, II. ÚS 32/00, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, IV. ÚS 37/02, III. ÚS 109/03) sa ochrana základnému právu vrátane základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a teda aj podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru)

poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte trvalo. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Vychádza pritom z toho, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (pozri napr. I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00).

Sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 6. februára 2006 a rozsudok okresného súdu zo 4. októbra 2004 v sťažovateľom napádanom konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 770/96 nadobudol právoplatnosť 14. decembra 2004, z čoho jednoznačne vyplýva, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu tvrdené porušovanie označeného základného práva sťažovateľa v merite veci v napadnutom konaní už netrvalo, preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

V súvislosti s tvrdením sťažovateľa o vzniku prietáhov v konaní, v ktorom okresný súd koná o vylúčenej časti žalobného návrhu sťažovateľa (s právoplatnosťou od 14. decembra 2004) na zaplatenie 241 557 Sk s príslušenstvom, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že vedomý si viazanosťou návrhom (sťažnosťou) a jeho petitom (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nepreskúmaval (a ani nemohol) postup okresného súdu v tomto konaní, pretože sťažovateľ v petite sťažnosti namietal porušenie ním označených práv iba postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 770/96.

Ústavný súd poznamenáva, že v tejto súvislosti neobstojí ani tvrdenie sťažovateľa, že nepozná spisovú značku tohto konania, pretože podľa zistenia ústavného súdu konanie o vylúčenej časti žalobného návrhu sťažovateľa je na okresnom súde od 10. novembra 2005 vedené pod sp. zn. 20 C 117/05, sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu 6. februára 2006, z čoho vyplýva, že mal dostatok času na zistenie spisovej značky konania o vylúčenej časti žalobného návrhu sťažovateľa.

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá a rozhodnutie o prikázaní okresnému súdu konať bez zbytočných prietáhov a o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia je podmienené vyslovením porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (§ 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti, ktorou sa ich sťažovateľ domáhal, nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. februára 2006